FILARMONICA OLTENIA CRAIOVA

80 ANI 1947-2027

ÎN PARTENERIAT CU UNIVERSITATEA NAȚIONALĂ DE MUZICĂ BUCUREȘTI

VINERI **30** OCTOMBRIE 2026 | ORA **19:00**

DIRIJORI

TIBERIU BRANGA
PETRU PANE

Studenți ai Universității Naționale de Muzică București

LEONARD BOGA

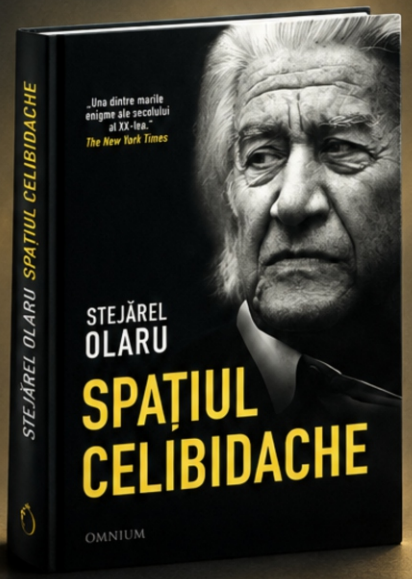
Lect. univ. dr.

ORCHESTRA SIMFONICĂ A FILARMONICII „OLTENIA”

Joseph Haydn:
Simfonia nr. 94 în Sol major, Hob.I:94, „Surpriza”

Ludwig van Beethoven:
Simfonia nr. 8 în Fa major, op. 93

Ludwig van Beethoven:
Uvertura „Egmont”, op. 84

Descoperă Spațiul Celibidache
Lansare de carte și dezbatere
Participă: Adrian Cioroianu și Stejărel Olaru
Moderator: Mihai Ghițulescu
Proiecție video

ÎN PARTENERIAT CU
UNIVERSITATEA NAȚIONALĂ DE MUZICĂ BUCUREȘTI

VINERI **30** OCTOMBRIE 2026 | ORA **19:00**

Joseph Haydn:
Simfonia nr. 94 în Sol major, Hob.I:94, „Surpriza” (aprox. 27')
- *Adagio cantabile – Vivace assai*
- *Andante*
- *Menuetto: Allegro molto*
- *Finale: Allegro molto*

Pauză

Ludwig van Beethoven: Simfonia nr. 8 în Fa major, op. 93 (aprox. 30')
- *Allegro vivace e con brio*
- *Allegretto scherzando*
- *Tempo di menuetto*
- *Allegro vivace*

Ludwig van Beethoven: Uvertura „Egmont”, op. 84 (aprox. 8')

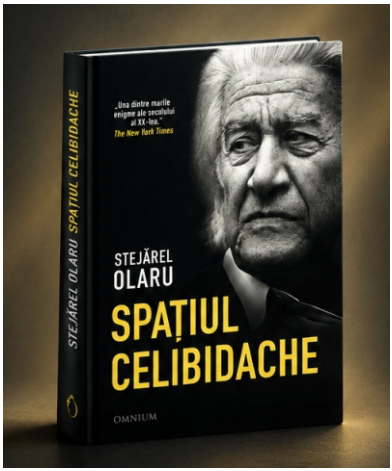
DIRIJORI

TIBERIU BRANGA
PETRU PANE

Studenți ai Universității Naționale de Muzică București

LEONARD BOGA

Lect. univ. dr.

ORCHESTRA SIMFONICĂ A FILARMONICII “OLTENIA”

Descoperă Spațiul Celibidache
Lansare de carte și dezbatere
Participă: Adrian Cioroianu și Stejărel Olaru
Moderator: Mihai Ghițulescu

TIBERIU BRANGA

Născut la București, la 29 februarie 1984, Tiberiu Branga și-a început studiile muzicale la Liceul de Muzică „George Enescu" din București, sub îndrumarea profesoarei Alina Ghiugan. Și-a continuat formarea la Universitatea de Arte „George Enescu" din Iași, la clasa reputatului violonist Bujor Prelipcean, prim-violonist și membru fondator al Cvartetului Voces.

După absolvirea studiilor universitare, și-a aprofundat pregătirea artistică în cadrul programului de masterat în muzică de cameră la Hochschule für Musik Luzern, în Elveția, sub îndrumarea profesorilor Sebastian Hamann și Isabel Charisius, aceasta din urmă fiind membră a celebrului Cvartet Alban Berg.

Încă din perioada liceului, activitatea sa artistică s-a orientat cu precădere către muzica de cameră. În acei ani, a înființat un cvartet de coarde alături de violonistul Vlad Stănculeasa, în calitate de prim violonist, ansamblu cu care a obținut Premiul al II-lea la Concursul „Mozart" de la Cluj-Napoca.

Ulterior, a devenit violonist al Cvartetului Renaissance, alături de care a câștigat Premiul I la Concursul Internațional „Charles Hennen" din Olanda, în anul 2008. Activitatea sa în cadrul acestui ansamblu a inclus numeroase concerte și turnee internaționale, desfășurate pe scene din Europa, Statele Unite ale Americii și America de Sud.

În calitate de solist, a susținut concerte alături de diverse orchestre din România, precum și în Republica Moldova, în colaborare cu Filarmonica de Stat din Chișinău. De asemenea, a susținut numeroase recitaluri pe scene din Europa și Asia.

De-a lungul formării carierei sale artistice, a avut privilegiul de a studia și de a se perfecționa alături de personalități marcante ale muzicii clasice, precum Ștefan Gheorghiu, Hugh Maguire, Martin Lovett, Hatto Beyerle, Petru Munteanu, Stefan Metz și mulți alții.

În prezent, este membru al Orchestrei de Cameră Radio și al Orchestrei Operei Naționale București, continuându-și activitatea interpretativă atât în repertoriul simfonic și de operă, cât și în cel cameral.

În paralel cu activitatea sa de violonist, Tiberiu Branga își extinde orizonturile artistice către arta dirijatului, urmând în prezent studiile de masterat în Dirijat de orchestră la Universitatea Națională de Muzică din București (UNMB), sub îndrumarea maeștrilor Tiberiu Soare și Cristian Mandeal.

PETRU PANE

Petru Pane studiază în prezent dirijatul de orchestră la Universitatea Mozarteum din Salzburg, (clasa Ion Marin). Este, de asemenea, student al Universității Naționale de Muzică din București, unde urmează, ca specializări principale, atât dirijatul de orchestră (clasa Cristian Mandeal), cât și clarinetul (clasa Emil Vișenescu).

În ciuda vârstei sale fragede, a dirijat deja numeroase ansambluri profesioniste, printre care Orchestra Română de Tineret, Filarmonica Pitești, Bucharest Symphony Orchestra, Bad Reichenhaller Philharmoniker, Berliner Symphoniker, Kammerorchester der Universität Mozarteum și Filarmonica Botoșani. A lucrat cu profesori distinși precum Peter Stark (Royal College of Music), John Axelrod și Symmeon Ioannidis.

În 2025, a obținut premiul Bucharest Conducting Academy Award în cadrul Bucharest Conducting Competition. În februarie 2026, a debutat la Opera Comică pentru Copii din București, dirijând cinci reprezentații ale operei „Der Schauspieldirektor” de W. A. Mozart. În august 2026 a fost selectat ca unul dintre cei 6 participanți activi la masterclass-ul de dirijat din cadrul Concursului Internațional „George Enescu”, susținut de Cristian Măcelaru și Marin Alsop. A fost selectat să dirijeze spectacolul final al operei „The Rape of Lucreția” de Benjamin Britten, producție a Departamentului de Operă al Universității Mozarteum, în data de 31 ianuarie 2026. Ulterior, a fost selectat de același departament pentru a dirija spectacolul final al noii opere „Agamemnon” de Vid Ozblot, în data de 27 iunie 2026.

Ca interpret la clarinet, este unul dintre muzicienii reprezentativi ai generației sale. La vârsta de 21 de ani, câștigase deja peste 12 Premii I la concursuri internaționale și concertase ca solist alături de peste 12 orchestre Filarmonice de stat din România, Moldova și Bulgaria. La 16 ani, a devenit cel mai tânăr instrumentist suflător din Orchestra Română de Tineret. A susținut recitaluri în Berlin (Konzerthaus, Kleiner Saal), Athena

(Parnassos Hall), Istanbul (Sureyya Hall), Londra (George Enescu Hall), New York (ICR NY Hall), Hamburg (Tonali Hall), Viena, Veneția (Teatro ai Frari).

LEONARD BOGA

Leonard Boga a studiat dirijatul de orchestră la Universitatea Națională de Muzică din București (2005), la clasa maestrului Horia Andreescu. În 2014 a obținut, la aceeași instituție de învățământ superior, titlul de doctor în muzică cu teza „Lumea simfoniilor lui Gustav Mahler”.

În perioada formării sale profesionale, Leonard Boga a participat la cursuri de perfecționare cu dirijorii Jorma Panula și Christian Badea. În 2011 a fost bursier la Die Deutsche

Kammerphilharmonie Bremen, ca asistent al dirijorului Paavo Järvi, în proiectele și înregistrările cu DKB.

În perioada 2009-2012 a fost c.d.a. de analiză a partiturilor dirijorale, la clasa de dirijat a UNMB, iar între 2008 și 2013 c.d.a. la clasa de operă a aceleiași universități.

În perioada 2016-2019 a fost dirijorul corului Operei din Brașov, iar între 2019 și 2021, dirijor principal al Operei Naționale Române din Iași. Până în prezent a dirijat concerte în stagiunile muzicale ale filarmonicilor din București, Brașov, Iași, Satu-Mare, Timișoara, Oradea, Sibiu, Râmnicu-Vâlcea, Bacău, Ploiești, Opera Brașov, Teatrul de Operă și Balet Constanța, Opera Națională Română Iași, Orchestra de Cameră Radio din București și Camerata Instrumentale Bremen.

În prezent Leonard Boga este c.d.a la UNMB, unde predă numeroase discipline legate de dirijatul de orchestră și citire de partituri și dirijor la Teatrul Național de Operetă și Musical „Ion Dacian”.

JOSEPH HAYDN (1732 - 1809)

Simfonia a reprezentat genul orchestral principal încă din secolul al XVIII-lea. Deși viabilitatea sa a părut discutabilă spre sfârșitul secolului al XX-lea, ea continuă să aibă adepți în rândul compozitorilor contemporani și, probabil, va supraviețui – chiar dacă nu cu aceeași universalitate și vitalitate ca în trecut. După cum ne putem imagina, având în vedere originile sale – de la uvertura de operă de la începutul secolului al XVIII-lea până la lucrările ample și monumentale ale romantismului târziu –, un proces atât de îndelungat de geneză, evoluție și maturizare a implicat, inevitabil, mai mulți „părinți". Haydn este cunoscut, în accepțiunea generală, drept „tatăl" simfoniei, deși, în realitate, nimeni nu poate fi considerat astfel. Trebuie menționat, totuși, că aportul său – într-un moment crucial al evoluției acestui gen – a fost cel mai însemnat dintre toate. Haydn, cel care a contribuit mai mult decât oricine altcineva la conturarea a ceea ce numim stil muzical „clasic", a generat cea mai vastă serie de inovații imaginative și dezvoltări în cadrul acestui gen, pe măsură ce acesta atingea o primă etapă de maturitate sub egida „celor trei mari": Haydn, Mozart și Beethoven.

În tinerețe, Haydn a avut norocul de a obține un post la curtea înstăritei familii Esterházy, situată nu departe de Viena, pe câmpiile maghiare. Acolo, i-a revenit sarcina de a superviza o gamă impresionantă de activități muzicale pe vastul domeniu al unor principi – succesivi – mari iubitori de muzică. În mijlocul unui mediu artistic efervescent la Esterháza, cu un program săptămânal încărcat, cuprinzând muzică sacră, spectacole de teatru, muzică de cameră, balet și reprezentații ale unor ansambluri de mari dimensiuni, Haydn a fost însărcinat cu compunerea muzicii pentru o mare parte a acestor festivități. Profitând de relativa sa izolare, a beneficiat, timp de decenii, de oportunități de a-și dezvolta stilul și de a-și clădi reputația muzicală, pornind de la o obscuritate totală până la o faimă mondială, fiind considerat cel mai mare și mai respectat compozitor al Europei. Unul dintre rezultatele fericite a fost crearea a peste 100 de simfonii care, luate împreună, ilustrează evoluția acestui gen. De-a lungul întregii sale cariere, simfoniile lui Haydn au rămas un element central în repertoriul orchestral, devenind tot mai sofisticate și mai rafinate stilistic, pe măsură ce compozitorul înainta în vârstă.

Culminarea acestei realizări remarcabile o constituie, desigur, cele douăsprezece așa-numite „simfonii londoneze", apărute în urma unor comenzi generate de două vizite ale compozitorului în acest oraș, în perioadele 1791–1792 și 1794–1795. Publicul londonez l-a adorat pe Haydn, iar acesta a investit o creativitate uimitoare, inovatoare și originală în aceste lucrări ale maturității sale. Simfonia nr. 94 face parte din grupul celor șase compuse în timpul primei vizite și poartă, firește, cunoscuta poreclă „Surpriza" – deși, în țările vorbitoare de limbă germană, este preferată denumirea „mit dem Paukenschlag" (cu lovitura de timpan). Marele muzicolog englez Tovey a caracterizat, într-un ton ușor maliții os, „surpriza" – acel acord puternic, dominat de lovituri de timpan, care apare în a doua parte a lucrării (altminteri caracterizată printr-o sonoritate discretă) – drept „...cel mai neînsemnat element din întreaga creație a maturității lui Haydn". Și, într-adevăr, așa și este. Cu toate acestea, simfoniile lui Haydn au fost mereu la discreția melomanilor care, probabil din dorința de a evita efortul de a reține numerele de opus și alte detalii tehnice, le-au atribuit – într-un mod destul de supărător – diverse supranume, precum „Ursul", „Găina", „Ceasornicul" sau „Miracolul".

Așadar, uitați de surpriză – în ziua de azi, nimeni nu mai este surprins și nici prea amuzat de acel acord puternic; să trecem, deci, mai departe. Specifică simfoniilor de maturitate ale lui Haydn, Simfonia nr. 94 începe cu o introducere

lentă – în acest caz, un dialog cald și vesel între instrumentele de suflat din lemn și cele cu coarde. Totuși, așa cum se întâmplă adesea la el, apar și momente cu nuanțe prevestitoare, înainte ca un *allegro* vioi și plin de vervă să prindă avânt. Ceea ce poate nu este evident pentru toată lumea, însă, este imaginația caracteristică „bătrânului maestru": tema principală, cu caracter de dans, nu debutează pe tonica obișnuită – tonalitatea de bază –, ci într-o sonoritate relativ îndepărtată. Nu mult după aceea, apare cea de-a doua idee muzicală așteptată (în tonalitatea „corectă"), care intensifică spiritul și vivacitatea lucrării prin accentele sale deplasate – sună, pur și simplu, ca o adevărată muzică de dans. Este o parte de o substanță reală, în care compozitorul își prelucrează materialul muzical cu o minuțiozitate desăvârșită. La revenirea temelor principale în cadrul reprizei, Haydn nu încheie lucrarea în mod expeditiv, ci alege să dezvolte o codă amplă. El exploatează ideile până la capăt – un obicei atât de caracteristic pentru Beethoven. Și, într-adevăr, muzica amintește puternic de Beethoven, dacă lași imaginația să zburde.

Așadar, să trecem la „surpriză". Această parte celebră este construită în jurul unei teme cu patru variațiuni. Tema este, desigur, acea melodie clișeică „Papa Haydn s-a dus..." – de o simplitate extremă. Însă, așa cum marii bucătari pot crea preparate extrem de ingenioase pornind de la cele mai simple ingrediente, și Haydn a știut să exploateze potențialul creativ al acestei mici teme „legănate". În general, este ușor să urmărești linia melodică, întrucât, în variațiunile care urmează, Haydn țese cu măiestrie ornamente delicate și nuanțe cromatice în jurul ei. Schimbările de tonalitate, precum și alternanța dintre modurile major și minor, mențin interesul viu. Spre final, una dintre variațiuni debutează cu un oboi care pare că „cotcodăcește" – o alegere perfectă pentru tema noastră care „se leagănă" aidoma unei găini (o observație care îi aparține, din nou, lui Tovey).

În această epocă, a treia parte este, de regulă, un menuet cu trio – o prezență obligatorie –, însă, sub bagheta unui maestru, aceasta nu este nicidecum o simplă formalitate. Până în acest punct al vieții sale, Haydn compusese nenumărate menuete, dar nu a lăsat niciodată ca această formă simplă să devină fadă sau repetitivă. Exemplul de față se îndepărtează considerabil de dansul delicat și rafinat al epocilor anterioare, fiind o piesă mai degrabă greoaie, marcată de pași apăsați, care amintește mai degrabă de un vals țărănesc decât de lumea aristocrației cu peruci pudrate. Scherzo-urile lui Beethoven par deja să se întrevadă la orizont. În astfel de părți există întotdeauna o secțiune mediană menită să creeze contrast; aici, caracterul „greoi" dispare, lăsând loc unei melodii ușoare și fluide. De remarcat faptul că, în acest pasaj, Haydn dublează adesea linia melodică a primelor viori cu ajutorul fagotului – un procedeu nu tocmai frecvent, care stă mărturie măiestriei sale în gestionarea culorilor orchestrale.

Ultima parte este concepută sub forma unui rondo-sonată – o structură preferată în acea epocă pentru finaluri și perfectă pentru a reda voioșia efervescentă a acestei curse spre final. Un rondo presupune, în esență, alternanța unei teme principale cu alte teme; în acest caz, se adaugă și un fragment de tip „dezvoltare", specific formei de sonată. Așadar, chiar de la început, veți auzi două idei muzicale distincte, cea de-a doua fiind ceva mai fluidă și mai blândă. Aceste două teme revin periodic, după o scurtă abatere (un fel de dezvoltare) spre mijloc, care are un caracter destul de diferit – cu treceri prin tonalități variate și alte elemente similare. Cele două teme conturează finalul – punctat de un accent puternic al timpanului – și astfel se încheie această încântătoare piesă de final. (William E. Runyan)

LUDWIG VAN BEETHOVEN (1779 - 1827)

Simfonia nr. 8 în Fa major, op. 93 a fost definitivată imediat după Simfonia nr. 7; pe manuscris a rămas inscripţia „Simfonia Linz, im Monat Oktober 1812", lucrarea fiind compusă în oraşul Linz, unde Beethoven se afla în vizită la fratele său, Johann. Schiţele datează din anul 1809 (ca şi în cazul simfoniei precedente), apărând evidentă legătura dintre aceste două opus-uri „gemene". Aici însă, elementul predominant nu îl va reprezenta vâltoarea ameţitoare a dansurilor, ci rememorarea spiritului clasic al Secolului Luminilor. Muzica nu mai reprezintă descătuşarea unor energii, nu evocă amintiri dramatice; ea personifică puterea geniului creator

beethovenian, capabil să comunice artistic cu marii săi înaintaşi şi să adere la o estetică simplă, solară, pe direcţia unei pronunţate accesibilităţi.

„Mica simfonie“ (titlu folosit chiar de Beethoven pentru a sublinia dimensiunile sale reduse) devine în acest context un giuvaer nepreţuit, ale cărui raze strălucitoare semnifică bucuria, seninătatea, optimismul şi căldura umană, prezentate natural într-un „decor“ eliberat de umbrele ameninţătoare ale veacului romantic.

Prima parte (Allegro vivace e con brio) este construită într-o obişnuită formă de sonată, pe temeiul a două teme cantabile, gândite complementar (eliminându-se principiul contrastului).

Din schema ciclului simfonic lipseşte partea lentă. Ei i se substituie o glumă muzicală devenită celebră, reprezentând o parodie la adresa metronomului inventat de Johann Maelzel, prietenul compozitorului. Într-o mişcare vioaie (Allegretto scherzando) se desfăşoară această deghizare ludică a rolului deţinut de „măsurătorul timpului, măria-sa metronomul“; savuroasă este şi plasarea deasupra tic-tac-ului neabătut a unor melodii din repertoriul petrecerilor vieneze.

Schimbarea caracterială afectează şi partea a treia, tipicul scherzo transformându-se miraculos într-un nobil Tempo di Menuetto. Rezonanţele haydniene şi mozartiene se topesc într-un întreg dominat cu mult umor de nostalgia vremurilor apuse.

Finalul (Allegro vivace) este una dintre cele mai strălucitoare pagini simfonice beethoveniene. Evenimentele se succed cu repeziciune într-un tipar de rondo-sonată, aluziile rossiniene sau similitudinile melodice cu Simfonia a IX-a neştirbind nimic din frumuseţea şi bogăţia impresiilor lăsate de această mişcare plină de vervă şi avânt tineresc.

Beethoven a abordat, cu diferite prilejuri, muzica de scenă, compusă pentru piese de teatru; în special uverturile sunt astăzi cunoscute şi cântate frecvent: „Prometeu“, „Egmont“, „Ruinele Atenei“, „Regele Ştefan“. Uvertura „Egmont“, op.84a, a fost destinată reprezentării spectacolelor cu tragedia omonimă a lui Goethe; cu această ocazie, Beethoven a mai creat două melodii (cântate de Clara, iubita lui Egmont), patru antracte şi episoadele „Moartea Clarei“, „Melodramă“ şi „Simfonia triumfală“ (o concluzie apoteotică, de mici dimensiuni, a întregii piese).

Subiectul dramei lui Goethe îl are în centrul acţiunii pe Egmont, eroul luptelor de eliberare a Ţărilor de Jos împotriva stăpânirii spaniole, personificată de regele Filip al II-lea.

Uvertura, scrisă în formă de sonată, conţine trei momente importante: o scurtă introducere (Sostenuto, ma non troppo) ce redă suferinţele poporului asuprit, desfăşurarea propriu-zisă a arhitecturii formale, un Allegro bazat pe două idei tematice puternice, ce zugrăveşte personalitatea şi lupta lui Egmont şi o secţiune concluzivă strălucitoare (Allegro con brio).

TIBERIU BRANGA

Born in Bucharest on 29 February 1984, Tiberiu Branga began his musical studies at the "George Enescu" Music High School in Bucharest, under the guidance of Alina Ghiugan. He continued his education at the "George Enescu" University of Arts in Iași, studying with the distinguished violinist Bujor Prelipcean, first violinist and founding member of the Voces Quartet. After graduating, he further developed his artistic skills through a master's programme in chamber music at the Lucerne University of Music (Hochschule für Musik Luzern) in Switzerland, under the guidance of professors Sebastian Hamann and Isabel Charisius, the latter a member of the renowned Alban Berg Quartet.

From his high school years onwards, his artistic activity focused primarily on chamber music. During this period, he founded a string quartet in which violinist Vlad Stănculeasa served as first violin. The ensemble won Second Prize at the "Mozart" Competition in Cluj-Napoca.

He subsequently became a violinist with the Renaissance Quartet, with which he won First Prize at the Charles Hennen International Competition in the Netherlands in 2008. His work with the ensemble included numerous concerts and international tours at venues throughout Europe, the United States and South America.

As a soloist, he has performed with various orchestras in Romania, as well as in the Republic of Moldova, in collaboration with the State Philharmonic in Chișinău. He has also given numerous recitals on stages across Europe and Asia.

Throughout his artistic development, he has had the privilege of studying and working with some of the leading figures in classical music, including Ștefan Gheorghiu, Hugh Maguire, Martin Lovett, Hatto Beyerle, Petru Munteanu, Stefan Metz and many others.

He is currently a member of the Radio Chamber Orchestra and the orchestra of the Bucharest National Opera, continuing his performing career in the symphonic, operatic and chamber music repertoires.

Alongside his work as a violinist, Tiberiu Branga is broadening his artistic horizons through conducting. He is currently pursuing a master's degree in orchestral conducting at the National University of Music Bucharest (UNMB), under the guidance of maestros Tiberiu Soare and Cristian Mandeal.

PETRU PANE

Petru Pane is currently studying orchestral conducting at the Mozarteum University Salzburg, in the class of Ion Marin. He is also a student at the National University of Music Bucharest, where he is pursuing two principal specialisations: orchestral conducting, in the class of Cristian Mandeal, and clarinet, in the class of Emil Vișenescu.

Despite his young age, he has already conducted numerous professional ensembles, including the Romanian Youth Orchestra, the Pitești Philharmonic, the Bucharest Symphony Orchestra, the Bad Reichenhaller Philharmoniker, the Berliner Symphoniker, the Kammerorchester der Universität Mozarteum and the Botoșani Philharmonic. He has worked with distinguished mentors such as Peter Stark of the Royal College of Music, John Axelrod and Symmeon Ioannidis.

In 2025, he received the Bucharest Conducting Academy Award at the Bucharest Conducting Competition. In February 2026, he made his debut at the Bucharest Children's Opera, conducting five performances of W. A. Mozart's Der Schauspieldirektor (The Impresario).

In August 2026, he was selected as one of six active participants in the conducting masterclass held as part of the George Enescu International Competition, led by Cristian Măcelaru and Marin Alsop.

He was also selected to conduct the final performance of Benjamin Britten's opera The Rape of Lucretia, produced by the Opera Department of the Mozarteum University, on 31 January 2026. Subsequently, the same department selected him to conduct the final performance of the new opera Agamemnon by Vid Ozblot, scheduled for 27 June 2026.

As a clarinettist, he is one of the outstanding musicians of his generation. By the

age of 21, he had already won more than twelve first prizes at international competitions and performed as a soloist with over twelve state philharmonic orchestras in Romania, Moldova and Bulgaria. At the age of 16, he became the youngest wind instrumentalist to join the Romanian Youth Orchestra.

He has given recitals in Berlin (Konzerthaus, Kleiner Saal), Athens (Parnassos Hall), Istanbul (Süreyya Hall), London (George Enescu Hall), New York (Romanian Cultural Institute, New York), Hamburg (TONALi Hall), Vienna and Venice (Teatro ai Frari).

LEONARD BOGA

Leonard Boga studied orchestral conducting at the National University of Music Bucharest, graduating in 2005 from the class of maestro Horia Andreescu. In 2014, he obtained a PhD in Music from the same institution with a dissertation entitled The World of Gustav Mahler's Symphonies.

During his professional training, Leonard Boga attended advanced conducting courses with Jorma Panula and Christian Badea. In 2011, he was awarded a scholarship by Die Deutsche Kammerphilharmonie Bremen, serving as assistant to conductor Paavo Järvi on the orchestra's projects and recordings.

From 2009 to 2012, he worked as an assistant lecturer in the analysis of conducting scores in the conducting department at the National University of Music Bucharest. Between 2008 and 2013, he also served as an assistant lecturer in the opera department at the same university.

From 2016 to 2019, he was chorus conductor at the Braşov Opera, and from 2019 to 2021, he served as principal conductor of the Romanian National Opera in Iaşi.

To date, he has conducted concerts as part of the concert seasons of the philharmonic orchestras in Bucharest, Braşov, Iaşi, Satu Mare, Timişoara, Oradea, Sibiu, Râmnicu Vâlcea, Bacău and Ploieşti, as well as at the Braşov Opera, the Constanţa Opera and Ballet Theatre, the Romanian National Opera in Iaşi, the Radio Chamber Orchestra in Bucharest and Camerata Instrumentale Bremen.

Leonard Boga is currently an assistant lecturer at the National University of Music Bucharest, where he teaches various subjects related to orchestral conducting and score reading. He is also a conductor at the "Ion Dacian" National Operetta and Musical Theatre.

JOSEPH HAYDN (1732 - 1809)

The symphony has been the principal orchestral genre since the eighteenth century. Although its continued viability seemed questionable towards the end of the twentieth century, it still has its advocates among contemporary composers and will probably survive, even if it no longer enjoys the same universality and vitality as in the past. Given its origins—from the opera overture of the early eighteenth century to the expansive, monumental works of the late Romantic period—it is easy to imagine that such a long process of genesis, evolution and maturation inevitably involved several "fathers". Haydn is generally known as the "father" of the symphony, although, in reality, no single individual can rightfully claim that title. Nevertheless, his contribution, made at a crucial moment in the development of the genre, was more significant than that of anyone else. Haydn, who contributed more than any other composer to shaping what we call the "Classical" musical style, introduced an extraordinary range of imaginative innovations and developments as the symphony reached its first stage of maturity under the guidance of the "three greats": Haydn, Mozart and Beethoven.

As a young man, Haydn was fortunate enough to secure a position at the court of the wealthy Esterházy family, situated not far from Vienna, on the Hungarian plains. There, he was entrusted with overseeing an impressive range of musical activities on the vast estate of successive princes who were passionate music lovers. At Esterháza, amid a vibrant artistic environment and a demanding weekly schedule that included sacred music, theatrical performances, chamber music, ballet and performances by large ensembles, Haydn was commissioned to compose

music for many of these festivities. Benefiting from his relative isolation, he enjoyed decades of opportunities to develop his style and build his musical reputation, rising from complete obscurity to international fame and becoming regarded as the greatest and most respected composer in Europe. One fortunate result was the creation of more than 100 symphonies which, taken together, illustrate the evolution of the genre. Throughout his career, Haydn's symphonies remained a central part of the orchestral repertoire, growing increasingly sophisticated and stylistically refined as the composer matured.

The culmination of this remarkable achievement is undoubtedly the twelve so-called "London Symphonies", commissioned following two visits by the composer to the city, in 1791–1792 and 1794–1795. London audiences adored Haydn, and he invested these mature works with extraordinary creativity, innovation and originality. Symphony No. 94 belongs to the group of six composed during his first visit and bears the familiar nickname "Surprise"—although in German-speaking countries it is more commonly known as "Mit dem Paukenschlag" ("With the Drumstroke"). The great English musicologist Tovey described the "surprise"—the powerful chord reinforced by timpani strokes that appears in the second movement, otherwise characterised by its quiet sonority—in a slightly mischievous tone as "...the least significant element in all of Haydn's mature output". And indeed, that is precisely the point. Nevertheless, Haydn's symphonies have always been at the mercy of music lovers who, perhaps wishing to avoid the effort of remembering opus numbers and other technical details, have rather irritatingly assigned them a variety of nicknames, including The Bear, The Hen, The Clock and The Miracle.

So, let us forget the surprise: nowadays, nobody is surprised by that loud chord, nor do they find it particularly amusing. Let us move on. Typical of Haydn's mature symphonies, Symphony No. 94 opens with a slow introduction—in this case, a warm and cheerful dialogue between the woodwinds and the strings. Yet, as so often in his music, there are also moments with a hint of foreboding before a lively, spirited Allegro gathers momentum. What may not be immediately apparent to everyone, however, is the characteristic inventiveness of the "old master": the main dance-like theme does not begin on the tonic, the home key, but in a relatively remote tonal area. Shortly afterwards, the expected second musical idea appears in the "correct" key, heightening the work's energy and liveliness through its displaced accents—it sounds quite unmistakably like genuine dance music. This is a movement of considerable substance, in which the composer develops his musical material with consummate care. When the principal themes return in the recapitulation, Haydn does not bring the movement to an abrupt conclusion but instead develops an extended coda. He explores his ideas to their fullest potential, a practice so characteristic of Beethoven. Indeed, if one allows the imagination to wander, the music bears a striking resemblance to Beethoven.

Now, let us turn to the "surprise". This celebrated movement is built around a theme followed by four variations. The theme is, of course, the almost clichéd little tune often associated with the words "Papa Haydn has gone..." and is extremely simple. Yet, just as great chefs can create remarkably ingenious dishes from the simplest ingredients, Haydn knew how to exploit the creative potential of this little rocking theme. In general, the melodic line is easy to follow, as Haydn skilfully weaves delicate ornaments and chromatic nuances around it in the ensuing variations. Changes of key, together with shifts between major and minor, keep the listener engaged. Towards the end, one variation begins with an oboe that seems to "cluck"—a perfect choice for our theme, which rocks back and forth like a hen, as Tovey once again observed.

In this period, the third movement was generally a minuet and trio, an indispensable feature of the symphony. Yet, in the hands of a master, it is by no means a mere formality. By this stage of his life, Haydn had composed countless minuets, but he never allowed this simple form to become dull or repetitive. The present example departs considerably from the delicate, refined dance of earlier eras. Instead, it is a rather weighty piece, marked by heavy steps, evoking a rustic country waltz more than the world of powdered-wig aristocracy. Beethoven's scherzos already seem to be appearing on the horizon. Such movements invariably include a contrasting middle section; here, the weighty character gives

way to a light, flowing melody. It is worth noting that Haydn frequently doubles the first violins' melodic line with the bassoon in this passage—a relatively uncommon technique that testifies to his mastery of orchestral colour.

The final movement takes the form of a sonata-rondo, a structure favoured for finales during this period and perfectly suited to conveying the exuberant high spirits of this race towards the finish. A rondo essentially alternates a principal theme with other musical ideas; in this case, it also incorporates a developmental section characteristic of sonata form. Thus, from the very beginning, we hear two distinct musical ideas, the second being somewhat more flowing and gentle. These two themes return periodically after a brief diversion around the middle—a kind of development—which has a rather different character, with excursions into various keys and other similar devices. The two themes shape the finale, punctuated by a powerful timpani accent, bringing this delightful closing movement to an end. (William E. Runyan)

LUDWIG VAN BEETHOVEN (1779 - 1827)

Symphony No. 8 in F major, Op. 93, was completed shortly after Symphony No. 7. The manuscript bears the inscription "Sinfonia Linz, im Monat Oktober 1812" ("Symphony, Linz, in the month of October 1812"), as the work was composed in Linz, where Beethoven was visiting his brother Johann. The sketches date from 1809, as do those for the preceding symphony, making the connection between these two "sister" works readily apparent.

Here, however, the predominant element is not the dizzying whirlwind of dance rhythms, but rather a return to the spirit of the Classical Age of Enlightenment. The music no longer represents the release of pent-up energies, nor does it evoke dramatic memories. Instead, it embodies the power of Beethoven's creative genius, capable of engaging artistically with the great masters who preceded him and embracing a simple, radiant aesthetic characterised by a remarkable degree of accessibility.

In this context, the "Little Symphony"—a title Beethoven himself used to emphasise its modest dimensions—becomes a priceless jewel. Its brilliant rays radiate joy, serenity, optimism and human warmth, all presented naturally within a setting free from the threatening shadows of the Romantic era.

The first movement (Allegro vivace e con brio) follows the conventional sonata form and is built around two lyrical themes conceived as complementary ideas, rather than as contrasting elements.

The usual slow movement is absent from the symphonic cycle. In its place is a musical joke that has become famous: a parody of the metronome invented by Johann Maelzel, a friend of the composer. In a lively Allegretto scherzando, Beethoven playfully disguises the role of "His Majesty the Metronome, the measure of time". Equally delightful is the way melodies from the Viennese party repertoire are placed above its relentless ticking.

This change of character also affects the third movement, where the customary scherzo is miraculously transformed into a noble Tempo di Menuetto. Echoes of Haydn and Mozart merge into a unified whole, suffused with a wry nostalgia for times gone by.

The finale (Allegro vivace) is one of Beethoven's most brilliant symphonic movements. Events unfold rapidly within a sonata-rondo structure, while Rossinian allusions and melodic similarities to the Ninth Symphony in no way diminish the beauty and richness of the impressions left by this spirited movement, brimming with youthful energy and momentum.

Egmont Overture, Op. 84a

On several occasions, Beethoven composed incidental music for theatrical productions. His overtures, in particular, remain widely known and frequently performed, including those for Prometheus, Egmont, The Ruins of Athens and King Stephen.

The Egmont Overture, Op. 84a, was written for performances of Goethe's tragedy of

the same name. For the production, Beethoven also composed two songs, sung by Clara, Egmont's beloved, four entr'actes, and the episodes Clara's Death, Melodrama and Victory Symphony—a brief, apotheotic conclusion to the entire play.

Goethe's drama centres on Egmont, the hero of the struggle for the liberation of the Low Countries from Spanish rule, embodied by King Philip II.

Written in sonata form, the overture contains three important sections: a brief introduction (Sostenuto, ma non troppo), depicting the suffering of the oppressed people; the main development of the musical structure, an Allegro based on two powerful thematic ideas that portrays Egmont's character and struggle; and a brilliant concluding section (Allegro con brio).

DISTRIBUȚIE ORCHESTRĂ / 30 octombrie 2026

Vioara I
Octavian GORUN
concertmaestru
Cristina LEOVEANU
Steliana BORDEIANU
șef partidă
Cătălina SAVU
Geo FABIAN
Simona PETRENCU
Valentin ILIUȚĂ
Dan PREDOI
Gigel MILCU
Pompilia POPESCU

Vioara a-II-a
Cristina PÎRLEA
Valeriu EFREM
Iuliana PREDOI
Adrian BADEA
Alin ROMAN
Laura MORARU
Iulian STAN
Marian ROMAN

Violă
Elena ORAVEȚ
șef partidă
Mariana MORARU
Dorina RADOSAVLEVICI
Andreea CĂPĂȚÂNĂ
Andreea ODINĂ *

Violoncel
Ionuț VOINEA
solist instrumentist
Maryia POPOVA
Raluca PESCLEVEI
Ruxandra HALIȚCHI
Marius VASILESCU

Contrabas
Ion BIROVESCU
solist instrumentist
Traian BADEA
Ciprian CÎTU

Flaut
Ciprian ION
solist instrumentist
Daria PETRE

Oboi
Liviu FĂRCAȘ
solist instrumentist
Irina ȚAPEȘ
șef partidă

Clarinet
Bogdan UȚĂ
solist instrumentist
Nicușor ȘERBAN

Fagot
Mihail TCACI
solist instrumentist
Daniela STATKOVA

Corn
Cezar FLOREA
Marcu DIACONU
Daniel ȚÎRLOAICA
Roxana BUȘCĂ

Trompetă
David COTOI
solist instrumentist
Dumitru STĂNESCU

Timpani
Anna TOVARNYTSKA

” * ” - colaborator

SPONSORI

Autonom

RELAX BALLROOM

REDUCE RO

PARTENERI MEDIA

TVR CRAIOVA

Radio România Oltenia - Craiova

Radio România Cultural

Radio România Muzical

RADIO NOVA MIX ON LINE www.novamix.ro

oltenia 3/T/V

RADIO SUD 97.4 FM

7tv

GAZETA de SUD

Jurnal de Craiova

DISCOVER DOLJ&CRAIOVA

Craiova Live.ro

revista MOZAICUL

Jurnalul Olteniei

ASOCIAȚIA BLOGGERILOR OLTENI

TOP SECRET

2026

Caiet-program realizat de Radu Jianu
Traducere text: Cosmina Titea
GRAFICĂ: DANIEL ENE